

Arrest

nr. 53 623 van 22 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DE FAUW, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 29 maart 2006 een eerste asielaanvraag in die beëindigd werd met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf die door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen getroffen werd op 8 juni 2006. Tegen deze beslissing diende verzoeker een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad van State dat op 12 oktober 2009 verworpen werd.

1.2. Op 8 december 2006 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in die beëindigd werd met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf die door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen getroffen werd op 13 februari 2007. Tegen deze beslissing diende verzoeker een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad van State.

1.3. Op 5 mei 2009 werd verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde erkend als staatloze.

1.4. Op 12 juni 2009 diende verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd aangevuld op 18 september 2009.

1.5. Op 16 augustus 2010 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.4. vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing werd betekend op 13 oktober 2010. Zij vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt

“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene geeft door middel van het typeformulier aan dat hij meent in aanmerking te komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor dit punt. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Betrokkene legt een werkbeloofte voor van Badrotex B.v.b.a. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

Het feit dat betrokkene sinds maart 2006 in België verblijft, voorbeeldig geïntegreerd is, lessen Nederlands volgt, zeer graag het werk zou aanvangen, getuigenverklaringen voorlegt en een werkbeloofte voorlegt bij de firma Badrotex B.v.b.a. , kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene een procedure tot staatloosheid heeft opgestart voor de Rechtbank van Eerste Aanleg en dat de Rechtbank van Eerste Aanleg de staatloosheid erkend heeft, vormt geen grond voor regularisatie aangezien een eventuele erkenning als staatloze geen automatisch recht op verblijf geeft.

Verzoeker beweert dat de verplichting om terug te keren naar het land voor herkomst een disproportionele maatregel zou zijn en om humanitaire redenen niet verantwoord zou zijn doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene om humanitaire redenen niet kan terugkeren naar het land van herkomst volstaat niet om als grond voor regularisatie te worden weerhouden. Betrokkene haalt tevens nog aan dat hij valt onder de vernietigde instructies van 19.07.2009 op basis van ‘andere prangende humanitaire redenen’. Die zijn echter niet gespecificeerd en er wordt evenmin bewijs van voor gelegd. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 29.03.2006 werd afgesloten op 13.06.2006 met de beslissing ‘niet ontvankelijk (weigering van verblijf)’ door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Op 06.04.2006 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Betrokkene diende een tweede asielaanvraag in op 08.12.2006. Op 14.02.2007 werd deze asielaanvraag afgesloten met de beslissing ‘niet ontvankelijk’ door het CGVS. Op 21.12.2006 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Betrokkene gaf geen gevolg aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in het land. De duur van de procedures – twee maal drie maand- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S.

van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

- o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 15.02.2007.
- o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 21.12.2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land (...)"

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op "van het algemeen beginsel betreffende de materiële motiveringsverplichting."

Verzoeker betoogt als volgt:

"De materiële motiveringsverplichting houdt in dat elke administratieve beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte en in feite ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden.

Een feitelijke onjuistheid van de motieven betekent dat de motieven ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan of dat hun bestaan niet bewezen is wat rechtens op hetzelfde neer komt.

Verzoeker legt een bewijs voor dat hij aan de slag kan gaan in België, een werkbelofte. Men is evenwel van mening dat verzoeker over een arbeidscontract dient te beschikken. Eén en ander is tegenstrijdig. Hoe kan verzoeker namelijk een arbeidscontract voorleggen wanneer hij niet op legale wijze in België aan het werk kan? Welke werkgever wenst een werknemer in te schrijven die niet over de nodige documenten beschikt om legaal te werken? Gedurig zouden die werkgever ernstige straffen boven het hoofd hangen. De motivering van de weigering kan op dit punt zodoende geenszins worden aanvaard, integendeel. De motieven zijn contradictorisch en zodoende niet afdoende.

Wat betreft het illegaal verblijf in ons land, hetwelke wordt aangehaald, dient te worden vermeld dat de procedure voor de Raad van State pas zeer recent (afgelopen week) een einde nam, zodat hetgeen wordt aangehaald en werd neergeschreven op 16 augustus 2010 manifest onjuist is.

Een erkenning als staatsloze levert inderdaad niet automatisch een recht op verblijf op.

Verzoeker is echter te goeder trouw en is niet zelf verantwoordelijk voor het niet hebben van een nationaliteit.

Het bevel het grondgebied te verlaten verlegt het probleem enkel naar een andere staat:

verzoeker werd erkend als staatsloze. heeft geen nationaliteit. Ook in het vluchtelingenkamp waar hij vandaan komt, is het niet veilig voor hem, zoals hij ook te kennen gaf in zijn asielaanvraag.

Naar welke staat dient verzoeker zich dan te begeven? Naar een land van herkomst, dat niet wordt erkend en waarvan hij niet de nationaliteit heeft?

Het is duidelijk dat hij ten anderen zijn centrum van belangen in België ligt, hij hier een leven opbouwde, zich voorbeeldig integreerde

Verzoeker is gelet op zijn staatsloosheid 'onverwijderbaar', hij bezit namelijk geen nationaliteit! Dit is een gegeven dat hij niet zelf in de hand werkte, integendeel.

Voorts zouden humanitaire redenen ontbreken die aantonen dat het weigeren van machtiging tot verblijf een disproportionele maatregel is. Verzoeker is afkomstig uit een vluchtelingenkamp waar het voor hem niet veilig is. Amnesty International, een vooraanstaande mensenrechtorganisatie deed een studie naar de omstandigheden waarin Palestijnse vluchtelingen leven in een vluchtelingenkamp als datgene waarvan ook verzoeker afkomstig is. Hierin wordt het volgende gesteld:

"Palestijnse vluchtelingen in Libanon: al 60 jaar vergeten en genegeerd

Vergeleken met de Palestijnse vluchtelingen in de Libanese kampen leefden de vluchtelingen die in Irak terecht kwamen in een paradijs. Libanon heeft het hoogste percentage Palestijnse vluchtelingen dat in extreme armoede leeft en waarop het pécial hardship' programma van UNRWA van toepassing is. Het vluchtelingenprobleem oefent een zware druk uit op Libanon, een land dat intern erg verdeeld is door de verwoestende burgeroorlog en oorlogen met Israël.

Opeenvolgende Libanese regeringen stonden steeds weigerachtig tegenover een verbetering van de situatie van de Palestijnen: hen integreren zou het fragiele evenwicht nog meer verstoren.

De vluchtelingen betalen een zware prijs voor deze politieke context. De levensomstandigheden in alle 12 officiële vluchtelingenkampen in Libanon zijn mensonwaardig: geen degelijke infrastructuur, overbevolking, armoede en werkloosheid. De oppervlakte van de officiële Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon breidde nauwelijks uit sinds 1948, hoewel de kampbewoners in aantal ondertussen verviervoudigden. De Libanese wet verbiedt bouwmaterialen de kampen binnen te brengen om te voorkomen dat de Palestijnen hun huizen herstellen, uitbreiden of verbeteren. Het 'tijdelijke' karakter van de kampen mag duidelijk niet verdwijnen. Palestijnen hebben in Libanon bovendien geen toegang tot staatsonderwijs en slechts in beperkte mate tot andere sociale voorzieningen.

Daarvoor vallen ze terug op wat UNRWA aanbiedt. Al behalen ze een diploma, ze raken niet aan werk: tot 2005 waren meer dan 70 beroepen in Libanon verboden voor Palestijnen. Dit aantal werd recent herleid tot 20. Dit verbod werkt de absolute marginalisering in de hand. De voortdurende militaire aanwezigheid in de vluchtelingenkampen, vooral in Zuid-Libanon versterkt dit nog. Bij aankomst en vertrek uit het kamp moeten de bewoners een bewapend checkpoint passeren en hun papieren tonen. De gettovorming is zo compleet. Eerdere humanitaire missies brachten aan het licht dat tientallen Palestijnen bovendien bedreigd en misbruikt worden door soldaten aan de checkpoints omwille van hun identiteit."

Het terugsturen van verzoeker naar een dergelijke situatie is onmenselijk en om humanitaire redenen zodoende onverantwoord. Het opleggen van een dergelijke maatregel is wel degelijk disproportioneel!"

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.4. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *"Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen."* Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *"instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet"* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.5. Ter terechtzitting zijn partijen het erover eens dat met de *"instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet"* bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), dat deze tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Vlaams Minderhedencentrum (www.vmc.be).

2.6. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van criterium 2.8. B. van de instructie van 19 juli 2009. Dit criterium luidt als volgt: *"B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon."*

2.7. Verzoeker was op de hoogte van de voormelde voorwaarden aangezien hij blijkens het administratief dossier op 18 september 2009 een *"Typeformulier regularisatieaanvraag"* overgemaakt heeft waarin hij het volgende aankruiste:

“☒ Werk + duurzame lokale verankering : ik voldoe aan de volgende voorwaarden :

- *Voorafgaand aan de indiening van de aanvraag ononderbroken aanwezig zijn op het grondgebied, en dit op zijn minst sinds 31 maart 2007.*
- *De duurzame lokale verankering in België bewijzen : 1+2+3 bewijzen :*

- *De sociale banden die in België gecreëerd werden, het schoolparcours en de integratie van de kinderen*
- *De kennis van een van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiserings- of taalcursussen heeft deelgenomen*
- *Het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificaties of competenties die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de regio's bepaalde knelpuntberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en/of de mogelijkheid om in zijn behoeften te voorzien.*

- *Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minstens een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris)”*

2.8. Uit het gestelde in de punten 2.6. en 2.7. blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris verwacht dat een arbeidscontract wordt neergelegd. Verwerende partij stelt in haar nota: *“Er wordt conform de instructie van 19.07.2009 niet van de vreemdeling verwacht dat hij loonbrieven zou voorleggen(hetgeen ook niet zou kunnen, gezien het illegale verblijfsstatuut), doch enkel dat hij aan zijn aanvraag een kopie van een behoorlijk ingevuld arbeidscontract zou voegen, hetgeen wettelijk vanzelfsprekend wel kan. Het voorleggen van een ingevuld modelcontract betekent niet dat verzoeker ook reeds moet hebben gewerkt.”* Verzoeker brengt hiertegen ter terechtzitting niets in. Verzoeker betwist niet dat hij geen arbeidscontract heeft neergelegd. De Raad acht het dan ook geen schending van het in het middel opgeworpen beginsel van behoorlijk bestuur indien de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt: *“Betrokkene legt een werkbepoofte voor van Badrotex B.v.b.a. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.”* Verzoeker geeft een algemene uitleg aangaande de moeilijkheden om een arbeidscontract te verkrijgen maar hiermee toont hij niet aan dat het kennelijk onredelijk of contradictorisch is wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris voor de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door vreemdelingen die voorhouden dat zij kunnen bogen op een duurzame lokale verankering in België en het centrum van hun economische belangen in België hebben gevestigd, een gedragslijn toepast waarbij ondermeer vereist wordt dat deze vreemdelingen *“een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorleggen, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimum-loon.”* Waar de raadsman van verzoeker ter terechtzitting alsnog een arbeidsovereenkomst overmaakt dient de Raad op te merken dat hij als annulatierechter de wettigheid van de bestreden beslissing niet kan gaan beoordelen aan de hand van stukken die na het treffen van de bestreden beslissing worden overgemaakt.

2.9. Voor wat betreft verzoekers opwerping *“Wat betreft het illegaal verblijf in ons land, hetwelk wordt aangehaald, dient te worden vermeld dat de procedure voor de Raad van State pas zeer recent (afgelopen week) een einde nam, zodat hetgeen wordt aangehaald en werd neergeschreven op 16 augustus 2010 manifest onjuist is”* en voor zover kan worden aangenomen dat verzoeker hiermee de passage in de bestreden beslissing viseert die stelt: *“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 29.03.2006 werd afgesloten op 13.06.2006 met de beslissing ‘niet ontvankelijk (weigering van verblijf)’ door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Op 06.04.2006 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Betrokkene diende een tweede asielaanvraag in op 08.12.2006. Op 14.02.2007 werd deze asielaanvraag afgesloten met de beslissing ‘niet ontvankelijk’ door het CGVS. Op 21.12.2006 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Betrokkene gaf geen gevolg aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in het land. De duur van de procedures – twee maal drie maand- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”*, dient de Raad op te merken dat verzoekers legale verblijfsstatus een einde nam met de in punt 1.2. bedoelde beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 13 februari 2007. Het indienen van een schorsings- en annulatieberoep bij de Raad van State tegen deze beslissing heeft geen invloed op verzoekers illegale verblijfssituatie.

2.10. Waar verzoeker stelt te goeder trouw en niet verantwoordelijk te zijn voor het niet hebben van een nationaliteit dient de Raad op te merken dat verzoeker met dit betoog geen afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing wanneer ze stelt: *“Het feit dat betrokkene een procedure tot staatloosheid heeft opgestart voor de Rechtbank van Eerste Aanleg en dat de Rechtbank van Eerste Aanleg de staatloosheid erkend heeft, vormt geen grond voor regularisatie aangezien een eventuele erkenning als staatloze geen automatisch recht op verblijf geeft.”*

2.11. Waar verzoeker bespiegelingen uit aangaande zijn *“onverwijderbaarheid”* dient de Raad op te merken dat verzoeker hiermee niet aantoont dat de materiële motiveringsplicht geschonden wordt wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van de vaststelling dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft, instructies treft om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken.

2.12. De bestreden beslissing stelt: *“Verzoeker beweert dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst een disproportionele maatregel zou zijn en om humanitaire redenen niet verantwoord zou zijn doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene om humanitaire redenen niet kan terugkeren naar het land van herkomst volstaat niet om als grond voor regularisatie te worden weerhouden.”* Dienaangaande dient de Raad op te merken dat verzoeker geen schending aantoont van de materiële motiveringsplicht of het proportionaliteitsbeginsel door te herinneren aan zijn argument ontwikkeld in zijn verblijfsaanvraag dat hij afkomstig is uit een Libanees vluchtelingenkamp en door te wijzen op een studie van Amnesty International aangaande deze kampen die hij blijkens het administratief dossier niet voorgelegd heeft aan de gemachtigde van de staatssecretaris toen hij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging indiende. Het komt de Raad als annulatierechter niet toe om verzoekers aanvraag te gaan beoordelen in de plaats van de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van informatie die voor het eerst aan het verzoekschrift wordt toegevoegd.

Dienvolgens is het enig middel ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA